

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.06.2014, sp. zn. 21 Cdo 1465/2014, ECLI:CZ:NS:2014:21.CDO.1465.2014.1

Číslo: 111/2014

Právní věta:

Zákonným důvodem podle ustanovení § 336k odst. 3 o. s. ř. pro změnu usnesení o příklepu tak, že se příklep neuděluje, není jednání vydražitele po udělení příklepu.

Usnesení, jímž exekuční soud podle ustanovení § 44b zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2012, zprostil pověřeného soudního exekutora provedením exekuce a jejím provedením pověřil jiného soudního exekutora, je vykonatelné - není-li v něm výslovně stanoveno jinak - doručením tohoto usnesení účastníkům exekučního řízení a oběma soudním exekutorům (§ 171 odst. 2 o. s. ř.); od tohoto okamžiku (bez zřetele na případně podané odvolání) pokračuje nově pověřený soudní exekutor v provádění exekuce.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.06.2014

Spisová značka: 21 Cdo 1465/2014

Číslo rozhodnutí: 111

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dražba, Exekuce, Odklad výkonu rozhodnutí, Překážka věci rozsouzené (res iudicata), Přípustnost dovolání, Prodej movitých věcí a nemovitostí

Předpisy: § 171 odst. 2 o. s. ř.

§ 237 o. s. ř. ve znění od 01.01.2013

§ 243d písm. a) o. s. ř. ve znění od 01.01.2013

§ 336k odst. 3 o. s. ř. ve znění do 31.12.2012

§ 44b předpisu č. 120/2001Sb. ve znění do 31.12.2012

§ 54 odst. 2 předpisu č. 120/2001Sb. ve znění od 01.11.2009

§ 69 předpisu č. 120/2001Sb. ve znění do 31.12.2012

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Soudní exekutor JUDr. M. M., Exekutorský úřad P. (dále též jen „soudní exekutor“), usnesením ze dne 9. 4. 2013 udělil vydražiteli J. M. příklep na vydražených nemovitostech, a to: pozemku - parcele číslo 1383, zastavěná plocha a nádvoří, pozemku - parcele číslo 1384, zahrada, stavbě - budově v

obci Z., postavené na pozemku - parcele číslo 1383, zastavěná plocha a nádvoří, zapsaných u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště K., na listu vlastnictví č. 534 pro katastrální území Z. a obec Z., spolu se součástmi a příslušenstvím, a to s přípojkami na inženýrské sítě, garáží, vedlejší stavbou (kolnou, skladem), studnou a venkovními úpravami (zpevněnou plochou, venkovními schody, ohradní zdi, venkovním oplocením, plotovými vrátky, vjezdovými vraty) - dále též jen „předmětné nemovitosti“, za nejvyšší podání 967 000 Kč (výrok I.), a současně stanovil lhůtu k zaplacení doplatku nejvyššího podání ve výši 867 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení o příklepu (výrok II.). V odůvodnění tohoto rozhodnutí soudní exekutor uvedl, že při dražbě předmětných nemovitostí dne 9. 4. 2013 učinil vydražitel nejvyšší podání, že při dražebním jednání nebyly vzneseny žádné námitky proti udělení příklepu a že k udělení příklepu podle ustanovení § 336j zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, přistoupil přes to, že povinný návrhem, doručeným mu dne 2. 4. 2013, navrhl odklad provedení exekuce (z důvodu, že podal dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí exekučního soudu o zamítnutí jeho návrhu na (úplné) zastavení exekuce, v němž poukazoval na to, že o jeho návrhu na zastavení exekuce bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, že předchozí soudní exekutor Mgr. P. D. nevhodně rozúčtoval vymožené plnění, že tento exekutor ani oprávněná nemají nárok na náhradu nákladů řízení, a proto by v tomto rozsahu mělo dojít k zastavení exekuce), o němž ke dni konání dražebního jednání nebylo rozhodnuto. Soudní exekutor dovodil, že tyto důvody jsou totožné s těmi, které povinný uváděl ve svých opakovaných návrzích na odklad a na zastavení exekuce, případně v jejich doplněních, a jimiž se opakovaně zabýval exekuční soud i soud odvolací, které je neshledaly důvodnými. Dospěl proto k závěru, že návrh na odklad provedení exekuce je zřejmě bezúspěšným bráněním práva, „kdy navíc jsou v tomto návrhu uplatněny stejné okolnosti, o nichž již bylo rozhodnuto, a že takový návrh nemá odkladný účinek ve smyslu ustanovení § 54 odst. 2, první část věty před čárkou“ zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“).

K odvolání povinného K r a j s k ý s o u d v Brně, pobočka ve Zlíně, usnesením ze dne 24. 10. 2013 usnesení soudního exekutora potvrdil. Odvolací soud vyšel z toho, že

- exekuce na majetek povinného byla nařízena usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 27. 2. 2007, pravomocným dne 12. 5. 2007, podle rozsudku Okresního soudu v Kroměříži ze dne 3. 11. 2005, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 30. 11. 2006, k uspokojení pohledávky oprávněné ve výši 1 639 600 Kč s 2% úrokem z částky 67 500 Kč od 12. 7. 2004 do zaplacení a s 2,5% úrokem z prodlení z částky 1 572 100 Kč od 12. 7. 2004 do zaplacení, pro náklady nalézacího řízení ve výši 226 051 Kč a pro náklady exekuce, které budou stanoveny v průběhu exekuce, jejímž provedením byl pověřen soudní exekutor Mgr. P. D.,

- předchozí exekuce vedená oprávněnou proti povinnému pro vymožení téže pohledávky ve výši 1 639 600 Kč s úroky z prodlení podle stejného exekučního titulu byla nařízena usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 3. 4. 2006, za stavu, kdy exekuční titul byl pravomocný a vykonatelný; tyto vlastnosti však následně pozbyl a proto byla exekuce usnesením soudního exekutora Mgr. P. D. ze dne 17. 2. 2010, zastavena,

- usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 2. 8. 2010 bylo usnesení o příklepu na předmětných nemovitostech, vydané soudním exekutorem Mgr. P. D. zrušeno,

- exekučním příkazem ze dne 6. 3. 2007, pravomocným dne 12. 5. 2007, ve znění opravného příkazu ze dne 20. 12. 2007, rozhodl soudní exekutor Mgr. P. D. znovu o provedení exekuce prodejem předmětných nemovitostí,

- usnesením téhož soudního exekutora ze dne 6. 10. 2010, ve znění potvrzujícího usnesení

Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 13. 1. 2011, pravomocným dne 14. 2. 2011, byla určena výsledná cena předmětných nemovitostí částkou 1 450 000 Kč s tím, že na nemovitostech nevážnou žádná práva a závady a že nejsou dány žádné závady, které prodejem v dražbě nezaniknou,

- návrhem ze dne 18. 5. 2011, doplněným podáním ze dne 10. 4. 2012, se povinný domáhal zastavení exekuce pro překážku litispendence, dále částečného zastavení exekuce pro částku „minimálně 551 139,90 Kč“, resp. pro částku „ve výši minimálně cca 554 000 Kč“, která byla vymožena v rámci exekuce vedené Okresním soudem v Kroměříži, a současně částečného zastavení exekuce prodejem nemovitostí povinného pro nepřiměřenost provádění exekuce,

- o tomto návrhu povinného bylo rozhodnuto usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 13. 2. 2012, jímž byla exekuce částečně zastavena pro částku 445 024,40 Kč, a dále doplňujícím usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 19. 6. 2012, jímž byla exekuce dále částečně zastavena pro částku 106 115,50 Kč (výrok I.) a kterým byl „návrh povinného ze dne 18. 5. 2011, doplněný dne 10. 4. 2012, na zastavení exekuce prodejem nemovitostí povinného a na zastavení exekuce ohledně nákladů exekuce a nákladů řízení oprávněné“ zamítnut (výrok II.) a řízení o „návrhu na zastavení exekuce ze dne 18. 5. 2011, doplněném dne 10. 4. 2012, z důvodu litispendence“ bylo zastaveno (výrok III.). Usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 24. 10. 2012, bylo odvolání povinného proti výroku I. (doplňujícího) usnesení soudu prvního stupně podle ustanovení § 218 písm. b) o. s. ř. odmítnuto, neboť k němu nebyl subjektivně oprávněn, jelikož tímto výrokiem bylo jeho návrhu vyhověno (výrok I.), a k odvolání oprávněné bylo (doplňující) usnesení soudu prvního stupně ve výroku I. a k odvolání povinného ve výroku II. a III. potvrzeno (výrok II.),

- usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 5. 12. 2012, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 27. 12. 2012, ve spojení s potvrzujícím usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 13. 3. 2013, pravomocným dne 26. 3. 2013, byl exekutor Mgr. P. D. zproštěn pověření k provedení exekuce (§ 44b ex. ř.) a jejím provedením byl pověřen soudní exekutor JUDr. M. M.,

- soudní exekutor JUDr. M. M. usnesením ze dne 17. 12. 2012 mj. rozhodl, že dražební jednání nařízené usnesením Mgr. P. D. ze dne 17. 5. 2012 se bude konat dne 22. 1. 2013, posléze k žádostem oprávněné bylo usnesením ze dne 16. 1. 2013 dražební jednání odročeno na 26. 2. 2013 a následně usnesením ze dne 22. 2. 2013, pravomocným dne 25. 2. 2013, bylo odročeno na 9. 4. 2013,

- v průběhu exekuce povinný opakovaně požadoval po soudním exekutorovi JUDr. M. M. vyčíslení aktuální výše dlužné částky, přičemž sdělením ze dne 15. 1. 2013 exekutor povinnému vyčísлил zůstatek pohledávky ke dni 11. 12. 2012 na částku 1 112 282,01 Kč pro oprávněnou a na 969,80 Kč pro předchozího exekutora s tím, že v případě jejího vymožení by odměna soudního exekutora činila 201 888,50 Kč. K opakovanému dotazu exekutor dne 10. 3. 2013 povinnému sdělil, že vykonávaná pohledávka byla zcela vyčíslena v příkazu k úhradě nákladů exekuce Mgr. P. D., proti němuž povinný podal námitky, a doposud vzniklé náklady exekuce vyčísлил částkou 220 Kč,

- podáním ze dne 2. 4. 2013 navrhl povinný odklad provedení exekuce „do doby, než bude Nejvyšším soudem rozhodnuto o jeho dovolání proti výroku II. usnesení Krajského soudu ze dne 24. 10. 2012, anebo do doby, než bude rozhodnuto o jeho námitkách proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, vydaného Mgr. P. D. ze dne 11. 12. 2013, podle toho, která z těchto událostí nastane později“; za další důvod pak považoval to, že „se bezúspěšně pokoušel zjistit aktuální výši dluhu“, byl však dřívějším exekutorem odkázán na příkaz k úhradě nákladů

exekuce, s nímž nesouhlasí a proti němuž podal námitky,

- při dražebním jednání dne 9. 4. 2013, jehož se účastnil jen vydražitel, byl čten návrh povinného na odklad exekuce ze dne 2. 4. 2013, o němž nebylo ke dni dražby rozhodnuto, a mimo jiné bylo konstatováno, že tento návrh povinného nemá odkladný účinek. Návrh povinného na odklad exekuce předložil dne 3. 4. 2013 soudní exekutor odvolacímu soudu s tím, že mu nevyhověl, neboť samotné podání dovolání proti potvrzujícímu rozhodnutí odvolacího soudu, jímž byl zamítnut návrh povinného na zastavení exekuce, neznamená, že lze očekávat zastavení exekuce, a není proto důvodem k odkladu provedení exekuce.

Odvolací soud při právním posouzení věci vycházel z ustanovení § 336 odst. 1, § 336j odst. 1, věty první, § 336k odst. 3, § 170 o. s. ř. a dále z ustanovení § 52 odst. 1, 54 odst. 2 a § 69 ex. ř. a dovodil, že všechny fáze exekučního řízení předcházející dražbě nemovitostí byly pravomocně ukončeny a že k dražbě nemovitostí (dne 9. 4. 2013) došlo poté, co usnesení o pověření soudního exekutora JUDr. M. M. k provedení exekuce v dané věci nabylo právní moci (dne 26. 3. 2013).

K dalším odvolacím námitkám povinného, že postup soudního exekutora, který bez ohledu na podané opravné prostředky a na návrh na odklad provedení exekuce, přistoupil k dražbě nemovitostí, nebyl správný, že exekuce v dané věci neměla být nařízena, a pokud k tomu došlo, že měla být zastavena z důvodu překážky litispendence, že provedenou dražbou byli povinný a jeho rodina nenávratně poškozeni, že po dražbě došlo k nezákonnému převzetí nemovitostí vydražitelem, což povinný považuje za porušení zákona při provedení dražby ve smyslu ustanovení § 336k odst. 3 o. s. ř., a jimiž dále projevil nesouhlas s tím, že návrh na odklad provedení exekuce neměl odkladný účinek, odvolací soud poukázal na to, že z obsahu spisu vyplývá, že v průběhu tohoto exekučního řízení již bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že předpoklad pro zastavení exekuce z důvodu překážky litispendence není dán, a to usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 20. 4. 2011, pravomocným dne 26. 5. 2011, a že soudní exekutor povinnému již přípisem ze dne 15. 1. 2013 sdělil aktuální výši dluhu evidovaného ke dni 11. 12. 2012; dále dovodil, že jednání vydražitele vůči povinnému poté, co již nemovitosti byly vydraženy, není porušením zákona při provedení dražby (§ 336k odst. 3 o. s. ř.), že pro rozhodnutí o udělení příklepu nejsou významné vztahy a problémy povinného s oprávněnou ani důsledky exekuce vůči jeho osobě a jeho rodině, že podání dovolání povinným proti rozhodnutí soudu, jímž byl zamítnut jeho návrh na úplné zastavení exekuce, nemá odkladný účinek, stejně jako námitky proti úhradě nákladů exekuce podané povinným proti usnesení dřívějšího soudního exekutora, neboť „rozhodnutí o nich nemůže a nebude mít vliv na výši pohledávky oprávněné, jejíž výše je stanovena v usnesení o nařízení exekuce“, takže i v tomto ohledu jde o bezúspěšné uplatňování práva, jak vyslovil již soudní exekutor.

Pokud pak povinný v odvolání namítal, že soudní exekutor JUDr. M. M. vydal dne 22. 2. 2013 „dražební vyhlášku“ ještě předtím, než byl pravomocně pověřen soudem k provedení exekuce, odvolací soud dospěl s odkazem na ustanovení § 171 odst. 2 a 3 o. s. ř. a odbornou literaturu k závěru, že není-li výslovně v usnesení stanoveno jinak, je usnesení o pověření exekutora podle ustanovení § 44b ex. ř. vykonatelné již doručením a že od tohoto okamžiku - bez zřetele na případně podané odvolání - pokračuje nově pověřený soudní exekutor v provádění exekuce. Jestliže tedy v dané věci Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, usnesením ze dne 13. 3. 2013 potvrdil usnesení Okresního soudu v Kroměříži ze dne 5. 12. 2012 (ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 27. 12. 2012, kterým byla postupem podle ustanovení § 164 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 167 odst. 2 o. s. ř. pouze opravena chyba v uvedení čísla jednacního), jímž podle ustanovení § 44b ex. ř. zprostil pověření dosavadního soudního exekutora Mgr. P. D. a provedením exekuce pověřil soudního exekutora JUDr. M. M., zůstaly zachovány účinky úkonů, které nově pověřený soudní exekutor provedl, tj. rovněž usnesení ze dne 22. 2. 2013, jímž dražební jednání nařízené usnesením ze dne 16. 1. 2013 na 26. 2. 2013 ve 14:00 hod v sídle Exekutorského úřadu P., odročil na 9. 4. 2013 ve 14:00 hod.

Odvolací soud ze všech těchto důvodů dospěl k závěru, že pro provedení dražby byly splněny všechny zákonné podmínky, že vydražiteli byl řádně udělen příklep a že při nařízení dražebního jednání ani při provedení dražby nedošlo k porušení zákona (§ 336 odst. 3 o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal povinný dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 o. s. ř., a podává je z důvodu podle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. Namítá, že exekuce v dané věci neměla být nařízena z důvodu překážky litispendence, neboť dne 1. 2. 2010, tj. v době podání návrhů na zastavení exekuce, byla překážka litispendence dána, že pro rozhodnutí soudu jsou „rozhodující termíny, které mohou ovlivnit účastníci řízení (oprávněný a povinný) a nikoliv termín, kdy rozhodne soud“, a že dalším důvodem pro zastavení exekuce je skutečnost, že v době, kdy byl vydán exekuční příkaz k prodeji nemovitostí, „nebyly splněny podmínky řízení a exekuční řízení bylo zatíženo vadou, spočívající v tom, že exekuční řízení bylo zahájeno navzdory existující překážce věci zahájené“. Dále uvedl, že dne 8. 1. 2013 podal dovolání k Nejvyššímu soudu, že dne 17. 1. 2013 podal námitky proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, vydaného zproštěným soudním exekutorem Mgr. P. D. dne 11. 12. 2012, že dne 2. 4. 2013 podal návrh na odklad exekuce u soudního exekutora a téhož dne návrh na odklad vykonatelnosti k Nejvyššímu soudu a dne 4. 4. 2013 návrh na zastavení exekuce. Proto postup soudního exekutora, který bez ohledu na tato podání přistoupil k dražbě, není správný. Dále vyslovil názor, že soudní exekutor Mgr. P. D. již neměl vydat příkaz k úhradě nákladů exekuce ze dne 11. 12. 2012, neboť v té době byl zproštěn provedením exekuce, že tento exekutor nesprávně započtl částku 109 055 Kč do celkové „zbývající částky“ ve výši 1 113 251,81 Kč, přičemž nesprávně vyčíslila svou pohledávku a náklady rovněž oprávněná v podání ze dne 12. 6. 2012, a že za porušení zákona při provedení dražby je třeba považovat i nezákonné jednání vydražitele v souvislosti s předáním nemovitosti, k němuž došlo po udělení příklepu. Pro neudělení příklepu svědčí podle dovolatele rovněž skutečnost, že soudní exekutor JUDr. M. M. vydal dne 22. 2. 2013 „dražební vyhlášku“ ještě předtím, než byl pravomocně pověřen soudem k provedení exekuce. Dále dovolatel podrobně popsal dopad exekuce na zdravotní stav jeho a jeho rodiny, a poukázal i na to, že mu oprávněná znemožnila dobrovolně uhradit vymáhanou pohledávku. Navrhl, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) postupoval v dovolacím řízení podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013, neboť řízení bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolací soud dospěl k závěru, že dovolání proti usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení soudního exekutora o udělení příklepu na vydražených nemovitostech a kterým se odvolací řízení končí, je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, neboť v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny otázky procesního práva 1) zda za porušení zákona při provedení dražby ve smyslu ustanovení § 336k odst. 3 o. s. ř. lze považovat jednání vydražitele po udělení příklepu, k němuž došlo v souvislosti s předáním nemovitosti a které povinný považuje za nezákonné, a 2) zda při změně soudního exekutora podle ustanovení § 44b ex. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2012, je nově pověřený soudní exekutor oprávněn činit úkony směřující k provedení exekuce již po doručení usnesení o změně exekutora či až po právní moci tohoto usnesení; jinak dovolání povinného není přípustné.

Po přezkoumání napadeného usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání pro řešení právních otázek, pro něž je přípustné, není důvodné.

Právní posouzení věci ve smyslu ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. je nesprávné, jestliže odvolací soud věc posoudil podle právní normy (práva hmotného i procesního), jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Posuzovanou věc je i v současné době třeba posuzovat - vzhledem k tomu, že exekuční řízení bylo zahájeno dne 13. 2. 2007 - podle občanského soudního řádu a podle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále také jen „exekuční řád“), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (viz čl. II., bod 1. a čl. IV., bod 1. zákona č. 396/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony).

Podle ustanovení § 69 ex. ř., nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se na provádění exekuce prodejem movitých věcí a nemovitostí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu upravující výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí a nemovitostí.

Podle ustanovení § 336k odst. 3 o. s. ř. odvolací soud usnesení o příklepu změní tak, že se příklep neuděluje, jestliže v řízení došlo k takovým vadám, že se odvolatel nemohl zúčastnit dražby, nebo jestliže byl příklep udělen proto, že při nařízení dražebního jednání nebo při provedení dražby došlo k porušení zákona. Ustanovení § 219a se nepoužije.

Porušením zákona při nařízení dražebního jednání (§ 336k odst. 3 o. s. ř.) rozumí ustálená rozhodovací praxe dovolacího soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2007, sp. zn. [20 Cdo 2006/2006](#), ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. [20 Cdo 668/2005](#), ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. [20 Cdo 4883/2007](#), ze dne 25. 4. 2006, sp. zn. [20 Cdo 2345/2005](#), ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. [20 Cdo 4790/2007](#), či ze dne 26. 11. 2010, sp. zn. [20 Cdo 5060/2008](#)) mj. vydání dražební vyhlášky před právní mocí usnesení o výsledné ceně, nedodržení třicetidenní lhůty k nařízení dražebního jednání (§ 336d odst. 2 o. s. ř.), nevyvěšení dražební vyhlášky na úřední desce, případně to, že dražební vyhláška neobsahovala všechny výroky předepsané zákonem, nebo obsahovala výroky, které byly v rozporu se zákonem nebo faktickým stavem, což mohlo vést k tomu, že odvolatel neuplatnil do zahájení dražebního jednání svá práva (srov. též Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád II. § 201 až 376. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 2528). Při provedení dražby je zákon porušen například tím, že soud neumožnil dražit všem oprávněným dražitelům, jestliže neudělil příklep dražiteli, jehož předkupní právo bylo prokázáno a který učinil stejné nejvyšší podání jako vydražitel, jestliže soud neumožnil přítomným při dražbě podat námítky proti příklepu, jestliže soud neodročil jednání, ačkoliv tak učinit měl, neboť nebyly splněny podmínky k provedení dražby (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2006, sp. zn. [20 Cdo 2345/2005](#), či usnesení

téhož soudu ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. [20 Cdo 4790/2007](#)). Konkrétní porušení zákona při nařízení dražebního jednání nebo při provedení dražby musí být navíc v příčinné souvislosti s udělením příklepu vydražiteli (k příklepu by nedošlo, pokud by se soud takových porušení v dané věci vyvaroval).

Z uvedeného vyplývá, že zákonným důvodem podle ustanovení § 336k odst. 3 o. s. ř. pro změnu usnesení o příklepu tak, že se příklep neuděluje, nemůže být (není) jednání vydražitele, k němuž došlo až po udělení příklepu k nemovitostem (a které povinný považuje za nezákonné). Dovolání v tomto ohledu proto není důvodné.

Námítku dovolatele, že pro neudělení příklepu svědčí skutečnost, že soudní exekutor JUDr. M. M. vydal dne 22. 2. 2013 „dražební vyhlášku“ ještě předtím, než byl pravomocně pověřen soudem k provedení exekuce, dovolací soud taktéž neshledal důvodnou.

Podle ustanovení 44b, věty první, druhé a třetí, ex. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2012, požádá-li oprávněný exekuční soud o změnu exekutora, exekuční soud po vyjádření exekutora jej pověřením zproští, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné. V takovém případě pověří exekuční soud provedením exekuce exekutora, kterého navrhne oprávněný, a exekutor zproštěný pověřením mu věc postoupí. Účinky původního návrhu oprávněného na provedení exekuce zůstávají zachovány.

Podle ustanovení § 171 odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném od 1. 7. 2009, platí, že nebyla-li v usnesení uložena povinnost k plnění, je usnesení, není-li stanoveno jinak, vykonatelné, jakmile bylo doručeno, a není-li třeba doručovat, jakmile bylo vyhlášeno nebo vyhotoveno.

Správně tedy odvolací soud dospěl s odkazem na ustanovení § 171 odst. 2 o. s. ř. a na odbornou literaturu (srov. Kasíková, M. a kol. Exekuční řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 279) k závěru, že není-li výslovně v usnesení stanoveno jinak, je usnesení soudu podle ustanovení § 44b ex. ř. vykonatelné již doručením účastníkům exekučního řízení a oběma soudním exekutorům a že od tohoto okamžiku - bez zřetele na případně podané odvolání - pokračuje nově pověřený soudní exekutor v provádění exekuce, a že proto zůstaly zachovány účinky úkonů, které nově pověřený soudní exekutor JUDr. M. M. provedl poté, co byl usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 5. 12. 2012 pověřen provedením exekuce v dané věci, tj. rovněž usnesení ze dne 22. 2. 2013, jímž dražební jednání nařízené usnesením ze dne 16. 1. 2013 na 26. 2. 2013 ve 14:00 hod v sídle Exekutorského úřadu P., odročil na 9. 4. 2013 ve 14:00hod. Je proto správný i závěr odvolacího soudu, že při nařízení dražebního jednání z tohoto namítaného důvodu nedošlo k porušení zákona.

Dále povinný v dovolání namítá, že soudní exekutor porušil ustanovení § 54 odst. 2 ex. ř., protože dražba proběhla dříve, než bylo rozhodnuto o jeho návrhu na odklad exekuce, jakož i o dovolání, které dne 17. 1. 2013 podal k Nejvyššímu soudu proti výroku II. usnesení Krajského soudu ze dne 24. 10. 2012 o námitkách proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, vydaného zproštěným soudním exekutorem Mgr. P. D. dne 11. 12. 2012, a o návrhu podanému k Nejvyššímu soudu na odklad vykonatelnosti usnesení Krajského soudu ze dne 24. 10. 2012, tedy že při provádění dražby došlo k porušení zákona.

Podle ustanovení § 54 odst. 1 ex. ř. se návrh na odklad exekuce podává u pověřeného exekutora. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení, do vydání rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce exekutor nečiní žádné úkony směřující k provedení exekuce, nejde-li o návrh, který je svévolným nebo zřejmě bezúspěšným uplatňováním nebo bráněním práva. Věta první se nepoužije, uplatní-li účastník v návrhu na odklad stejné okolnosti, o nichž již bylo rozhodnuto.

Z tohoto ustanovení vyplývá, že pokud by šlo o návrh, který je zjevně svévolným nebo zřejmě bezúspěšným uplatňováním nebo bráněním práva, či pokud by návrh obsahoval stejné okolnosti, o

nichž již bylo rozhodnuto, může soudní exekutor konat (k tomu z odborné literatury srov. též Kasíková, M. a kol. Exekuční řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 335). Tak je tomu i v souzené věci, kdy povinný navrhl odklad provedení exekuce „do doby, než bude Nejvyšším soudem rozhodnuto o jeho dovolání proti výroku II. usnesení Krajského soudu ze dne 24. 10. 2012 (jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně na úplné zastavení exekuce) anebo do doby, než bude rozhodnuto o jeho námitkách proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, vydaného Mgr. P. D. ze dne 11. 12. 2013, podle toho, která z těchto událostí nastane později“, a dále proto, „se bezúspěšně pokoušel zjistit aktuální výši dluhu“, že však dřívějším exekutorem byl odkázán na příkaz k úhradě nákladů exekuce, s nímž nesouhlasí a proti němuž podal námitky.

Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 26. 6. 1996, sp. zn. 2 Cdon 336/96, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 6, ročník 1997, pod číslem 50, dospěl k závěru, že „podání dovolání nemá suspenzivní účinek“ a že „okolnost, že u dovolacího soudu byl podán návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí napadeného dovoláním, není důvodem pro odklad výkonu rozhodnutí podle § 266 odst. 2 o. s. ř.“.

Z těchto závěrů, jež se uplatní i v exekučním řízení, tedy jednoznačně vyplývá, že navrhl-li povinný odklad exekuce z toho důvodu, že podal dovolání k Nejvyššímu soudu, jakož i proto, že mu dřívější soudní exekutor nesdělil aktuální výši dluhu, šlo o návrh, který je nutno označit za zřejmě bezúspěšné bránění práva, jak správně dovodil soudní exekutor i odvolací soud, když podání dovolání nemá suspenzivní účinek a když v řízení bylo zjištěno, že sdělením ze dne 15. 1. 2013 soudní exekutor povinnému vyčíslil zůstatek pohledávky ke dni 11. 12. 2012, a následně mu sdělil, že vykonávaná pohledávka byla zcela vyčíslena v příkazu k úhradě nákladů exekuce Mgr. P. D., proti němuž povinný podal námitky, a vyčíslil doposud vzniklé náklady exekuce. Stejně tak je tomu i ohledně dalšího důvodu uváděného povinným v návrhu na odklad exekuce, že podal námitky proti příkazu k úhradě nákladů exekuce vydanému dřívějším exekutorem (v nichž namítal, že „soudní exekutor nijak nevysvětlil výši zbývající pohledávky v částce 1 113 251,81 Kč, kterou ve svém příkaze uvádí, přičemž neměl možnost ověřit, zda vymožené plnění bylo správně započteno a zda není vymáhán nepřiměřený nárok“, a dále poukázal na skutečnost, že „dle rozhodnutí Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně“, neměl exekutor nárok na náhradu nákladů exekuce), neboť rozhodnutí o těchto námitkách nemá vliv na výši pohledávky oprávněné, pro niž byla exekuce nařízena (sníženou o částky, pro niž byla částečně zastavena), takže i v tomto ohledu jde taktéž o bezúspěšné uplatňování práva. Námitka v dovolání, že soudní exekutor Mgr. P. D. vydal dne 11. 12. 2013 příkaz k úhradě nákladů exekuce v době, kdy byl zproštěn provedením exekuce, proto nemá pro posouzení dané věci žádný význam, nehledě na to, že rozhodnutí odvolacího soudu na jejím řešení nespočívá (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) a ani nezávisí (§ 237 o. s. ř.).

Pokud jde o povinným v odvolání proti usnesení soudního exekutora namítanou překážku litispendence, která je jednou z podmínek řízení, bylo v řízení zjištěno, že o této námitce již bylo rozhodnuto usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 20. 4. 2011, pravomocným dne 26. 5. 2011. Řízení o opětovném návrhu povinného na zastavení exekuce z důvodu překážky litispendence bylo následně zastaveno pro překážku věci pravomocně rozhodnuté doplňujícím usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 19. 6. 2012 (výrok III.), ve spojení s potvrzujícím výrokiem usnesení Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 24. 10. 2012, jak z obsahu spisu vyplývá. Usnesením Okresního soudu v Kroměříži ze dne 13. 2. 2012 a výše citovaným doplňujícím usnesením soudu prvního stupně ve spojení s potvrzujícím výrokiem odvolacího soudu pak bylo pravomocně rozhodnuto rovněž o námitkách povinného týkajících se vyčíslení vymáhané pohledávky.

Jestliže za této situace soudní exekutor provedl dražbu předmětných nemovitostí, aniž bylo rozhodnuto o návrhu povinného na odklad exekuce, nevybočil z dikce ustanovení § 54 odst. 2 ex. ř. a rozhodnutí odvolacího soudu je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. [20 Cdo 3576/2012](#)).

Jelikož usnesení odvolacího soudu je pro řešení otázek, pro něž je dovolání přípustné, věcně správné, a dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. tak nebyl naplněn, a protože nebylo zjištěno, že by řízení bylo postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), Nejvyšší soud dovolání povinného podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.